

Det er i dag et vejr

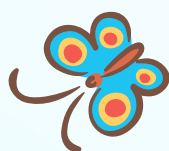
Kim Larsen

Det er i dag et vejr et solskinsvejr
Oh søde vår, så er du atter nær
Nu vil jeg glemme rent, at det var vinter
Nu vil jeg gå og købe hyacinter
Og bringe dem til en som jeg har kær

Hun Købte af de hvide og de blå
Hun købte af de smukkeste hun så
Det er i dag et vejr og solen skinner
Og om mig svæver lutter lyse minder
Dem tar' jeg med til den jeg tænker på

Hun kyssede dem alle hver i sær
Hun bragte dem til den hun havde kær
Min ven her kommer jeg med hyacinter
Min ven nu glemmer vi, at det var vinter
Det er i dag et solskinsvejr.

Kom, maj, du søde, milde

Christian Adolph Overbeck

1. Kom, maj, du søde, milde!

gør skoven atter grøn,
og lad ved bæk og kilde
violen blomstre skøn.

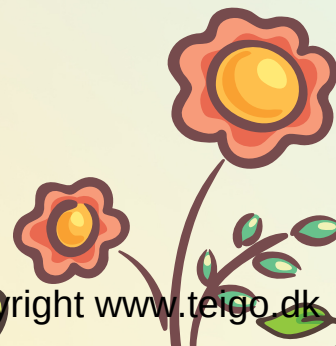
Hvor ville jeg dog gerne,
at jeg igen den så!
Ak, kære maj! hvor gerne
igen i marken gå.

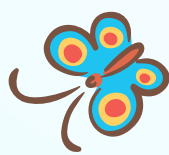

2. Om vintren kan man have
så mangt et tidsfordriv;
man kan i sneen trave,
det er et lystigt liv;
har leg af mange arter,
især ved juletid,
vel også kanefarter
på landet hid og did.

3. Men når så lærken svinger
sig op med muntert slag,
og vi på engen springer,
er det en anden sag!
Men nu min kæphest rolig
i krogen hist må stå;
thi uden for vor bolig
man kan for søl ej gå.

4. Du derfor smukt dig skynde,
kom, kære maj, o kom!
at snart vi kan begynde
på marken vor springom.
Men frem for alt du mange
violer tage med,
og nattergalesange
og kukkeren tag med!

Forårsdag

Anne Linnet

1. Du ved det sikkert allerinderst inde
Selvom jeg sjældent bruger store ord
Du ved, at du er den der gennem livet
Og stadig i mit hjerte bor

2. Jeg ved at al min sidste tid skal leves
Jeg ved at tiden tæller hjertets slag
At alt det vi har grædt igennem livet
Det svinder på en forårsdag

3. En forårsdag hvor solen bare skinner
Som da jeg mødte dig den første gang
Og hele verden svandt kun solen så os
Og lavede en stille sang

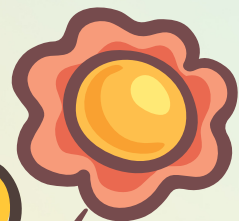
4. Og det er den jeg endelig har fundet
Så mange år er gået siden hen
Vi tænker vel at noget skulle forandres
Hvis vi kunne leve alt igen

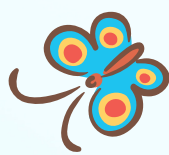
5. Vi tænker vel at vi gled fra hinanden
I årene der hastede forbi
Og nu er alting stille her i stuen
Og store ord er svære at sige

6. Men du ved det sikkert allerinderst inde
Selvom jeg sjældent bruger store ord
Du ved, at du er den der gennem livet
Og stadig i mit hjerte bor

7. Jeg ved at al min sidste tid skal leves
Jeg ved at tiden tæller hjertets slag
At alt det vi har grædt igennem livet
Det svinder på en forårsdag

8. Ja, at alt det vi har grædt igennem livet
Det svinder på en forårsdag
Ja, at alt det vi har grædt igennem livet
Det svinder på en forårsdag

Den blå anemone

Kaj Munk

1. Hvad var det dog der skete?

Mit vinterfrosne hjertes kvarts
må smelte ved at se det,
den første dag i marts.

Hvad gennembrød den sorte jord
og gav den med sit søblå flor
et stænk af himlens tone?

Den lille anemone,
jeg planted dér i fjor.

2. På Lolland jeg den hentede,
et kærtegn fra min fødeø.

Så gik jeg her og ventede
og tænkte, den må dø;
den savner jo sit skovkvarter,
sin lune luft, sit fede ler;
i denne fjendske zone
forgår min anemone,
jeg ser den aldrig mer.

3. Nu står den der og nikker
så sejrssæl i Jyllands grus,
ukuelig og sikker
trods ensomhed og gus,
som om alverdens modgang her
har givet den et større værd,
en lille amazone
og dog min anemone
som søens bølge skær.

4. Hvad var det dog der skete?

Mit hjerte koldt og hårdt som kvarts
det smelter ved at se det
den første dag i marts.

Jeg tænkte: "Evig skiltes ad
min sjæl og glæden", da jeg sad
i vint'rens grumme done.

Nu gør min anemone,
mit hjerte atter glad.

5. For denne rene farve
den er mig som en vårens dåb,
den la'r mig nyfødt arve
en evighed af håb.

Så bøjer jeg mig da mod jord
og stryger ømt dit silkeflor,
en flig af nådens trone.

Du lille anemone,
hvor er vor skaber stor!

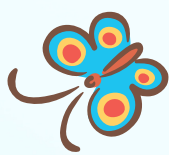

Jeg elsker de grønne lunde

Tekst: Johannes Helms - Komponist: Albert Møller

1. Jeg elsker de grønne lunde med tonernes vuggende fald, jeg elsker de blanke sunde med sejlernes tusindtal.
2. Jeg elsker hver dal, hver banke med kornets bølgende flugt, hvor flittige hænder sanke af arbejdets gyldne frugt.
3. Jeg elsker de brede sletter i sollysets sommerpragt, i vinterens stjernenætter bag snetæppets juledragt.
4. Mig fryder din ros, din ære, mig knuger din sorg dit savn, hver glans, hver plet vil jeg bære, som falder på Danmarks navn.
5. Thi du er mig fader og moder - så synges fra strand til strand - langt mer end søster og broder, thi du er mit fædreland.
6. Forstummed hver røst i skoven, og falmed hver gylden frugt, faldt nat over mark og voven, jeg fandt det dog lige smukt.
7. Om alle de drømme bristed, du har fra din ungdom drømt, om trængsel og nød du fristed, jeg elsked dig dobbelt ømt.
8. Men end er der sang i skoven, højt bølger det røde flag, end er der en Gud foroven, der råder for Danmarks sag.

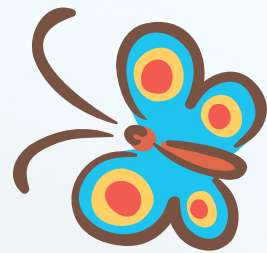

Hvem har malet himlen blå

Tekst: Halfdan Rasmussen – Komponist: John Høybye

Hvem har malet himlen blå?
Det er svært at svare på
Men jeg tror den fik sit skær
Fra de blå violer der

Hvem har farvet havet blå?
Jo, min ven, det ved jeg godt
Havet er så blå fordi
Du har kigget dybt deri

Hvem har farvet rosen rød?
Det har solen med sin glød
Hvem har malet næsen sort?
Det har lille Søren gjort

